

ŽIVOTOPIS PANÍ HANY PŘIKRYLOVÉ

Paní Hana Přikrylová, rozená Šustová a později po konci druhé světové války Hostovská, se narodila 28. 11. 1944 v Praze na Vinohradech jako „nemanželské dítě“ své mamince Haně Šustové, která byla ošetřovatelkou v plicním sanatoriu v Žamberku.

Otcem Hany byl Jan Hostovský (1920), syn velkoobchodníka s vínem v Žamberku, který byl za druhé světové války (listopad 1941 až únor 1942) vězněn v pevnosti Terezín kvůli svému židovskému původu. Potom pracoval na stavbě německé továrny v Plotišti, ze které uprchl. Od roku 1942 do konce druhé světové války v roce se Jan Hostovský skrýval, s čímž mu pomáhala jeho budoucí manželka Hana Šustová.

Oba se tajně vzali 28. 8. 1943. Svatba byla potvrzena po válce. V květnu 1945 získal Jan Hostovský od Místního národního výboru v Žamberku dokument, že je československým občanem. Hana Šustová od stejného úřadu získala Osvědčení o národní, státní a politické spolehlivosti.

Vzdáleným příbuzným Hany Přikrylové byl spisovatel Egon Hostovský a dalším strýc František, ruský legionář, který žil po první světové válce v USA a v pracoval pro CIA a objevil se kvůli tomu i v Československu.

V červenci 1945 vstoupili oba její rodiče do Komunistické strany Československa (KSČ). Komunisté Janu Hostovskému vyčítali židovský původ z rodiny bohatého podnikatele, načež jeho rodina nedostala zpět některé předměty a peníze zabavené za války nacisty a musela po válce a po komunistickém převratu v únoru 1948 splatit různé na rodinu uvalené dluhy, proto byla rodinná vila Hostovských nuceně dražena rodina ji ztratila.

Paní Hana Přikrylová měla mladší sestru Zuzanu a mladšího bratra Jana, který ale zemřel v nízkém věku na zánět mozkových blan. Přibližně od roku 1950 žila paní Hana v Praze v ulici Dukelských hrdinů. Na základní škole chodila krátce do náboženství, jinak celý život nijak víru a náboženství nepracuje. Roku 1956 ve 12 letech se stěhovala znovu, na Smíchov, protože rodinu pořád stíhaly finanční nedoplatky z vily a komunistický režim ji šikanoval kvůli dědictví po tatínkově otcí.

Hana bývala často nemocná, takže na přání své matky opakovala 6. ročník. Byla přesvědčená pionýrka, později členka komunistického Československého svazu mládeže. Po základní škole šla na gymnázium Na Zatlance. Baval ji český jazyk, dějepis i chemie a přírodověda. Na střední škole byla vybrána na Mezinárodní tábor mládeže ve slovenském Starém Turovci, kde potkala studenty i z Británie a ze Západního Německa. Mezi rodiči byly neshody, když vedli spory, mluvili před Hanou mezi sebou německy.

Paní Hana si dobře pamatuje dobu, kdy zemřel vůdce Sovětského svazu Stalin a první komunistický prezident Gottwald (1953). Paní Hana chtěla být původně dětskou lékařkou, později učitelkou. Po maturitě kolem roku 1964 chtěla studovat Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, dějepis a český jazyk. Musela kvůli tomu rok pracovat v továrně. V době kdy studovala na gymnáziu, se její rodiče rozvedli. Hana tak v bytě žila s maminkou, babičkou a sestrou Zuzanou.

Při studiu na vysoké škole si Hana přivydělávala roznášením novin, jako průvodčí v autobuse nebo uklízením bytu architekta Jiřího Kroha.

V roce 1967 se stala členkou KSČ. V březnu 1968 se provdala za vysokoškoláka a spolužáka Jana Prikryla, na svatební cestu jeli do Polska, manžel potom pracoval v Československém rozhlasu a celou dobu zůstal členem KSČ, doma se tak s manželem někdy názorově neshodla. Živě si pamatuje okupaci 21. 8. 1968 vojsky Varšavské smlouvy, kterou skončilo Pražské jaro. Hodně ji zasáhl čin Jana Palacha.

V letech 1969-1989 probíhala v Československu normalizace. Hanu Prikrylovou i její matku jako nespolehlivé na počátku 70. let 20. století vyškrtli a vyhodili z KSČ. Její matku vyhodili i z práce na ministerstvu kultury. Jako vyloučená z komunistické strany měla Hana problém najít práci, pracovala nejdřív na Barrandově v Dermacolu, kde lisovala oční stíny. Chtěla ale učit.

Od roku 1970 byla učitelkou na základní škole v Satalicích, kde učila dějepis, český jazyk a občanskou výchovu. Poté v Brandýse nad Labem, kde už tolik vítaná nebyla, později se vrátila do Satalic. Zažila i to, že jí rodiče žáků udali, protože vybraným žákům říkala o československých legiích za první světové války a o československé první republice.

Za normalizace se jí narodily 3 děti. Dva synové Martin a Lukáš a dcera Jana. Nebyla disidentkou, ale režim jí nebyl sympatický, snažila se přežívat. Po návratu z mateřské dovolené začala učit na ZŠ Schulhofova a vítala konec komunistického režimu v roce 1989, potom začala učit na střední škole.

Pro svou rodinu sepsala knižní paměti se spoustou detailů z jejího života.

Anna